

Pádné zbraně

Sekery a palice mohou být nejbezpečnějšími i nejnebezpečnějšími zbraněmi, které můžete potkat. Jejich bezpečnost spočívá v tom, že opravdu měkce vstřebávají sílu úderu. Nebezpečné jsou tím, že při snaze udělat co nejměkčí nebo co nejefektivnější hlavici to přeženete s rozměry a zbraň se stane příliš těžkou. To je nebezpečné, protože občas netrefíte nepřítele měkkou hlavicí, ale jen (nepříliš) polstrovaným toporem pod hlavici. Nebezpečný je i samotný úder těžkou (byť skvěle vyměkčenou) zbraní, protože vás odhodí (slabší osoby přímo smete) a vy se následně zraníte o kmen stromu, trčící větev apod. No a na závěr připomeňme, že moc těžká zbraň je pomalá a v boji nemotorná a budete s ní prohrávat.

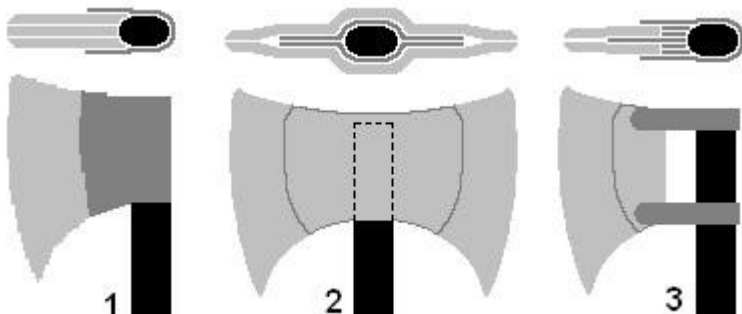
Obecnou jsou pádné zbraně na dřevárnách nevýhodné. Jsou pomalejší a nemohou využít své průraznosti. Na druhou stranu jsou ale efektivní a působivé. Shrnu to výstižnou citací jednoho mládence, který ji zkoušel: "V boji je to na prd, ale je s tím děsná sranda." Takže pokud vám jde spíše o atmosféru a zábavu a nemusíte stále vyhrávat, zkuste to.

Sekera

Čepele seker se vyrábí z karimatky (lze použít i trvanlivější EVA karimatku, ale není to nutné). Samozřejmě používáme jen úplně novou karimatku s co nejmenšími bublinkami (jemné plastické vlnky na povrchu nevadí). Je určitě lepší koupit tlustší karimatku (ne 1cm, ale kolem 1,5cm), nemusíte pak lepit tolik vrstev.

Karimatková sekera je tvořena 2-3 vrstvami karimatky (celkem 3-5cm), která je k toporu nalepená natupo. Pozor, boky karimatky jsou hladké, špatně na ně drží lepidlo, před lepením je vhodná je sbrousit hrubým smirkem. A protože karimatka samotná není moc pevná a rychle by se odtrhla či roztrhla, je uvnitř nebo vně zpevněna jekorem (pokud nemáte, použijte koberec případně tlustou kůži). Nikdy čepel sekery nevyztužujte pevným materiálem (překližka, sololit).

Pevná výztuha by neměla být po celé ploše ostří, posledních několik centimetrů musí být samotná karimatka. Několik možností, jak sekeru jekorem připevnit k toporu je na obrázku vlevo (černě je topor, světle šedá je karimatka a tmavě šedě je jekor).

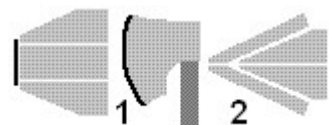

1) karimatku natupo přilepíte k toporu (krajní vrstvy karimatky můžete seříznout, aby zadní strana čepel tvořila žlábek, do kterého dobře zapadne oblý bok toporu). Celek pak oblepíte jednou vrstvou jekoru, která bude sahát až do půlky čepel.

2) Dvě vrstvy jekoru navzájem sešijete či snýtujete sedlářskými nýty, do tunýlku mezi nimi nasunete topor a přišroubujete ho malými vruty (s podložkami) topor (je to pevnější než lepení a při zlomení / výměně toporu se to lépe rozebírá). Na tuto (tvrdou) jekorovou sekeru pak přilepte z každé strany 1-2 vrstvy karimatky (musí výrazně přesahovat jekor).

3) Z několika obdélníků jekoru slepíte špalíčky, které natupo přilepíte k toporu (opět jednu stranu špalíčků vytvarujete podle profilu toporu). Prostřední vrstva jekoru ve špalících ale nebude jen obdélníček, ale bude tvořit vnitřní vyztužení čepel (jde o kus, který bude zalepen ve všech špalících). Na tento kus jekoru a natupo na špalíky přilepíte z obou stran karimatku a tu pak ještě zvenku oblepíte zpevňujícími pásy jako u postupu 1).

Ostří seker nedělejte příliš široké, sekera není štít. Široké sekery jsou moc těžké a špatně ovladatelné. Dvoubřité sekery vynechte nebo ponechte raději pro obouruční zbraně, jednoruční sekery dělejte jednobřité. U seker nedělejte moc dlouhé "brady" a "háky", hodně plandají a nešikovně se zachytávají o nepřátelské zbraně. Zvláště jakékoliv bodce vytržené dopředu nedrží (ani vyztužené jekorem) a při zásahu se snadno ohnou. Nepřítel vnímá takový zásah jen jako slabé škrábnutí. Nezapomeňte, že délku seker se myslí největší naměřitelný rozměr, tj. úhlopříčka. Také vynechte bodce, sekerou se stejně nesmí bodat.

Další důležitý prvek je **břit** (ostří) sekery. Krajní vrstvy karimatky můžete šikmo seříznout, aby bylo znát zužující se ostří (obrázek nahoře, všechny tři příklady), ale vždy musí mít výsledné ostří alespoň 1,5-2cm široký plochý pás. Úplně ostrý břit by se rychle zničil. Životnost sekery lze podstatně prodloužit tím, že na břit sekery nalepíte naplocho 1-2 cm široký pás tenčí kůže či jekoru

(viz obrázek vpravo - 1, kůže je černě). Sekera nebude o moc tvrdší, ale vydrží mnohem víc nárazů na ostré či tvrdé hrany (štíty, kovová zbroj apod.). Břit sekery můžete plasticky hodně zvýraznit přilepením další vrstvy karimatky, viz obrázek vpravo - 2). Potřebný díl si musíte důkladně vyzkoušet na sucho (není úplně jednoduché vystihnout potřebný tvar). Zde je lepší nešetřit a použít odolnější EVA karimatku.

Povrchová úprava může být trojí: nejjednodušší je prosté obalení power tape páskou, nejodolnější je přidat navíc na míru ušitý potah z pevné látky vhodné barvy (poslední část obvodu musíte zašít po nasunutí obalu na čepel ručně), nejhezčí je obalit čepel (kvalitní !) kobercovou páskou (pozor, velké plochy mají nehoráznou spotřebu, lze je polepit látkou chemoprenem), ihned (!) natřít šedým balakrylem (tak dvě tenké vrstvy, obě sbrousit jemným smirkem) a poté akrylovou kovovou barvou (včetně vystínování prohlubní tmavším odstínem, který získáme smícháním kovové barvy s trochou černé).

Topor na sekeru je vhodný buď pravidelný koupený (ale ten je těžký a krátký, hodí se na krátké zbraně) nebo použijte vyschlé náletové dřeviny (vhodně použitý nesymetrický, mírně prohnutý tvar může být výhodou). Důležitá je tloušťka toporu. Průměr 2 cm je málo, může se zlomit. Tak akorát je průměr 2,5cm. Průměr 3 cm nebo násada na motyku je už maximum vhodné jen pro silné jedince nebo pro obouruční zbraně. Samozřejmě nikdy nedělejte topor hranatý (typicky z hokejky), jednak to vypadá hrozně a jednak to hranami hodně bolí.

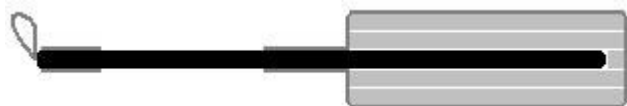
Konec toporu nesmí trčet ven (nechcete nikoho trefit tvrdým dřevem), ale měl by končit o několik cm níže, než je horní okraj čepel. Zbylé místo vyplňte nejlépe karimatkou. Určitě topor nenechávejte rovně zaříznutý, ale ořežte konec do oblé polokoule (hranou to bolí). Vše viz obrázek.

U toporu je velmi důležité, aby byl vypořstrován (minimálně 1cm mirelonu) ve své celé horní polovině. Často se totiž stává, že zasáhnete nepřítele toporem těsně pod hlavici. Razance rány je velká (těžiště je na konci zbraně), ale tlumicí efekt hlavice chybí - můžete způsobit ošklivá zranění i otřes mozku. Vypořstrování toporu je běžně vyžadovaným standardem. Ideální je 1,5 - 2 cm tlustá vrstva EVA karimatky (je výrazně lepší než běžná karimatka, toto polstrování je extrémně namáháno nárazy na hrany štítu), pokud možno opět s jednou vrstvou tenkého kůže navrchu. U jednobřité sekery může být polstrování jen zepředu, i když samozřejmě nevadí, když bude mít sekera měkce vypořstrovanou i zadní stranu.

Topor doporučujeme na konci trochu rozšířit, aby nevyklouzával z ruky a nejlépe opatřit i pevným (silná kůže či textilní popruh) řemenem, který použijete jako poutko, abyste v boji nepřišli o zbraň, když se vám sekera zachytí. Řemen musíte přidělat ke konci toporu VELMI důkladně (buď protáhnout dírou v toporu, nebo přišroubovat několika malými vruty).

Další variantou úderné zbraně je **perový palcát** (bývá s ním zobrazován Žižka). Jde vlastně o sekeru s 6-8 krátkými ostrími z karimatky rozmístěnými symetricky okolo celého obvodu. Prostor mezi jednotlivými pery můžete částečně vyplnit mirelonem. Jinak platí vše stejně jako u seker (polstrování pod hlavici musí být samozřejmě provedeno po celém obvodu zbraně).

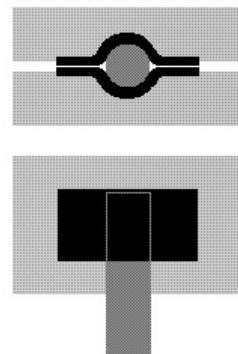

Nejjednodušším druhem úderné zbraně je **kyj** (viz obrázek vlevo). Na topor pevně připevníte delší (až polovina délky toporu) molitanovou hlavici (tloušťka molitanu 1 či 2 cm, celková vrstva 4-5 cm je tak akorát) a omotejte ji páskou (NESTAHOVAT) nebo lépe na ni

navlékněte předem ušitý těsný látkový potah. Na konci by měl molitan přesahovat dřevo (samozřejmě zaoblené) o 3-4 cm. Hlavici můžete ozdobit „okováním“ vyrobeným z pásu karimatky nebo dřevíky vyřezanými z molitanu (nejlépe hustého, tmavě šedého). Ty mají tendenci se trhat. Ušijte na ně látkové kuželíky a ty pevně přišijte na látkový potah hlavice. Samotnou hlavici můžete přilepit k toporu chemoprenem, ale to nestačí, je nutné, aby páska, nebo látka, která obaluje hlavici, přesahovala kus na topor a tam byla důkladně připevněna (lepení, malé vruty).

Dále tu máme **bojové kladivo**. Nevyrábějte válcovou palici ze smotaného molitanu (smotáním se molitan příliš zpevní a málo tlumí), ale vyrobte ho z bloku molitanu (nejlépe z jednoho kusu, případně z bloku slepeného z více vrstev) a obalte ho na míru přesně ušitým látkovým potahem (stejně jako kyj). Ten obal musí být prodyšný, aby při nárazu a stlačení molitanu měl kudy uniknout vymáčkнутý vzduch.

Problém bývá připevnění toporu k hlavici. Pokud vyrobíte molitanovou hlavici, uděláte do ní díru a do té zalepíte topor, nebude to držet a topor se bude vytrhávat (trhá se samotný molitan). Většina lidí to řeší přidáním důkladného omotání kobercovkou, kterou přichytí hlavici k toporu. To je ale jednak drahé, jednak zbraň nehorázně těžká (časem se té kobercovky může "nastřádat" i čtvrt kila) a stále to neudrží, jak by mělo. Vhodné řešení je, že na konec toporu přichytíte malými vruty z každé strany obdélník z jekoru, ty k sobě snýtujete (sešijete) a na tuto plochu pak z obou stran přilepíte molitanové půlky hlavice (hlavici nemusíte rozřezávat úplně, ale jen odspodu po konec jekoru). Je to namalováno na obrázku vpravo (tmavě šedá - topor, černá - jekor, světle šedá - molitan). Molitan je tak přilepen k výrazně větší ploše a lépe drží. Jekorovou destičku uvnitř ale nesmí být možné nahmatat zvenku.

Pokud chcete kladivo menší a realističtější, sežeňte si hustší a tužší molitan (stejný tlumicí efekt má menší vrstva). Potřebujete jen kousek, takže nejlepší je asi kontaktovat nějakého čalouníka.

Řemdiň či **biják** je lehký míček na kusu provazu na kratší násadě. Je velmi obratný a může se dostat i za kryt či za štít. Jeho vlastnosti jsou však natolik odlišné od obdobné ocelové zbraně (která je pěkně těžká, pomalá a strašně nebezpečná i svému majiteli), že ho ne všude vidí rádi. Je vhodný pro méně obratné lidi, kteří jsou při máchání mečem nebezpeční svému okolí. U nás zavedená standardní délka dřevěného topora je 40 cm a maximální délka provázku s koulí (dohromady) 35 cm. Celkem tedy 75cm, což je méně než 90cm u jednoruční zbraně, ale vyvažuje to pohyblivost bijáku a jeho schopnost dostat se za roh.

Jako míček jsou zakázány tenisáky a podobně těžké či tvrdé koule. Nejlepší je asi koule (o něco větší než tenisák) vystřižená z bloku molitanu, případně snad zmuchlaná hodně měkká látka (už hlavice z dvou párů ponožek je dost bolestivá). V kouli rozhodně nesmí být žádná zátěž ani nic tvrdého. Kouli je nejlépe zašít do pytlíku z pevné látky a ten VELMI důkladně přišít k provazu. Provaz musí být silnější a nesmí řezat, když se náhodou omotá kolem něčí ruky. Provaz přivažte k díře, provrtané na konci topora nebo k oku (lépe z pevného poruhu či koženému), pevně přišroubovanému na konci topora. Koule musí být jen jedna. Také je vhodné si konec topora pro jistotu vypořstrovat. Kouli můžete ozdobit dřevíky vyřezanými z molitanu, ale opět vyžadují pevně přišitý látkový potah pro každý zvlášť. Místo provazu lze použít i řetěz ušitý z černého popruhu (abyste nemuseli řešit povrchovou úpravu, širší 2cm je tak akorát), řetěz šijete tak, že z popruhu uděláte vždy jedno oko řetězu, ale popruh namotáte ve dvou vrstvách a pak vše několikrát podélně prošijete na stroji (samozřejmě s nasazeným dalším okem – není to nic jednoduchého). Pozor, řetěz se po nějaké době "vytahá" a je třeba ho zkrátit, abyste dodrželi délku zbraně. Obecně hodně dbejte na připevnění koule k toporu, mělo by být tak pevné, aby udrželo visícího člověka :o)

Topor bijáku opolstrujte a na druhém konci rozšířte stejně jako u palice (viz výše) a opravdu nevynechejte poutko (koule se ráda pevně namotá na nepřítele zbraň a ten pak může mít tendenci vyškubnout vám biják z ruky).